

Keris Staintonová

LUCINKA A VÁNOČNÍ PŘÁNÍ

ilustrovala

M I L A

ALBATROS

Lucinka a vánoční přání

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Keris Staintonová
Lucinka a vánoční přání – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

Keris Staintonová
LUCINKA A VÁNOČNÍ PŘÁNÍ

LUCINKA A VÁNOČNÍ PŘÁNÍ

Napsala Keris Staintonová

Ilustrovala Mila

Albatros

Co kdyby se tvoje vánoční přání splnilo... někomu jinému?

*Pro maminku a tatínka.
Kéž byste tu mohli být.*

*Taky pro Ellie Tiffnovou,
protože sis o to řekla.*

Kapitola první

Skoro všichni lidé z města, které Lucinka znala, se sešli na radnici. Napravo seděla její maminka, která si prozpěvovala Narodil se Kristus pán, a vedle maminky posedával Lucinčin sedmiletý bráška Kuba. Ema, Lucinčina nejlepší kamarádka už od školky, byla po její levici a hrála si na mamčině telefonu.

Lucinčin tatínek vše sledoval z balkonu. Vykukoval na ni zpoza velkých zelených a červených vánočních ozdob, aby jí zamával nebo na ni udělal legrační obličej. Lucinčina maminka si mumlala něco o jeho „nevyzrálosti“. Lucinka ale viděla, jak se mamince zvedají koutky, takže věděla, že ve skutečnosti jí to také připadalo vtipné.

Byli tam všichni Lucinčini učitelé. Všichni z její školy. Přišel dokonce i Punťa, jediný toulavý pes ve městě (ale Markéta z obchodu Štryk trik se ho snažila vyhnat koštětem).

Dalo by se říct, že celý zbytek Šiškova byl úplně vylidněný. Jediný člověk, který na radnici chyběl, byl vlastně Lucinčin dědeček. Ten už totiž skoro nevycházel z domu.

Přesně v šest hodin (paní starostka Šmídová si dala moc záležet na dochvilnosti) přestaly hrát koledy, zhasla světla a rozsvítila se obrazovka na zadní stěně radnice. Lucinka se uvelebila na sedadle a opřela se o maminku.

Na obrazovce se objevila stará mapa, která ukazovala Šiškov před dvěma sty lety, kdy na jeho místě byl opravdový háj plný borovic obalených šiškami. Mapa zmizela a místo ní se objevila černobílá fotografie, ale na ní už borový háj nebyl. Fotografie zobrazovala hlavní náměstí, radnici, kde se právě nacházeli, obchůdky a kavárny okolo náměstí a tu jednu osamělou borovici, která se hrdě tyčila uprostřed.

I když Lucinka moc dobře věděla, jak městečko, kde celý život vyrůstala, vypadalo, z té změny promítané na obrazovce se jí zatajil dech.

Světla se znovu rozsvítila, a až v tu chvíli si Lucinka všimla paní starostky Šmídové, jak stojí pod obrazovkou a v rukou svírá proutěný košík.

„Všem vám děkuji, že jste dnes večer přišli,“ řekla. Neměla mikrofon, ona totiž žádný nepotřebovala. Měla velmi zvučný hlas. „Jsem moc ráda, že vás přišlo tolik. Jistě všichni víte, že se blíží dvousté výročí založení Šiškova.“

Lucinka to věděla moc dobře. Její dědeček už nějakou dobu nemluvil o ničem jiném.

„Samozřejmě,“ paní starostka Šmídová pokračovala, „budeme mít oslavu. Ale jakou? Jak bychom mohli oslavit dvousté výročí založení takového krásného místa?“

„Ohňostrojem!“ někdo zakřičel.

Lucinka se rozhlédla okolo sebe, ale nedokázala říct, kdo to byl.

„Děkuji,“ odpověděla paní starostka. „Ohňostroj by byl jistě moc krásný, ale ta otázka byla spíše řečnická. Chtěla jsem se zeptat, co je na našem městě to nejdůležitější?“

„Lidé!“ zakřičel někdo další.

Lucinka se podívala na svého tatínka nahoru na balkon. Mrknul na ni.

„To byla další řečnická otázka,“ povzdychla si paní starostka a v rukou dál svírala proutěný košík. „Ale i vám děkuji. Myslela jsem na ten strom. Silná, pyšná borovice, která slouží jako symbol síly a pýchy lidí, co v tomto městě žijí, a která je středobodem vánoční výzdoby.“

„A záchodem pro Žolíka,“ zašeptala Ema, až se Lucinka zajíkla smíchy. Zakryla si pusou a předstírala, že kašle.

Mopslíka Žolíka Lucince a Kubovi koupil tatínek potom, co od nich loni odešel. Maminka z psíka nebyla nadšená, ale všichni ho začali mít rádi. I když Lucince to netrvalo ani malou chvíli. Zamílovala se do něj hned v okamžik, kdy ho uviděla, jak se vrtí v tátově náruči a vydává roztomilé zvuky podobné chrápání.

„A jak tedy oslavíme náš strom?“ pokračovala paní starostka, zatímco se Lucinka sklonila a podrbala Žolíka za uchem. A pak, dřív než kdokoliv stačil odpovědět, paní starostka sama vykřikla. „Změníme ho ve strom přání! Strom vánočních přání!“

Košík držela před sebou a celá zářila. Místností se ozval šepot, ale paní starostka ho přerušila. „V tomto košíku jsou stovky papírových cedulek. Přála bych si, aby si každý člověk v našem městě jednu z nich vzal, napsal na ni své nejtajnější přání a potom ji přivázal na borovici na náměstí. Na Štědrý večer, kdy se tradičně koná slavnostní rozsvícení stromu, cedulky sundáme a uschováme je do městského archivu.“

Po několika vteřinách ticha někdo (Lucinka si myslela, že to byl Hynek z knihovny) vykřikl: „A kdo ta přání splní?“

Paní starostka se lehce zamračila a košík spustila ke kolenům. „No, nikdo. Je to jen symbolické.“

„Je jen symbolické, že nemáme lepší nápad, jak oslavit dvouleté výročí,“ postěžovala si Lucinčina maminka, když všichni tři i s Kubou šli přes náměstí zpátky domů.

„Líbilo se mi, jak paní starostka mluvila o borovici a o tom, že je symbolem síly a pýchy města,“ řekla Lucinka. Sehnula se, zvedla ze země pytlík od brambůrků a vyhodila ho do koše. „Ale jaký to má smysl, když se ta přání nesplní? Jenom budeme dělat nepořádek. Na stromě.“

„Možná se díky tomu lidé zamyslí nad tím, co si doopravdy přejí. Co by je udělalo šťastnými,“ řekla maminka. „A až na to přijdou, třeba se o to začnou snažit.“

Došli na konec náměstí, zahнули doprava a prošli okolo Šiškovských novin, což byly místní listy, kde Lucinčin a Kubův tatínek pracoval jako redaktor.

„Už víš, co si budeš přát?“ zeptala se Lucinka maminky.

Maminka se trochu zamračila. „Možná si budu přát, aby to u nás doma bylo trochu víc... tradiční.“

Lucinčini rodiče koupili dům, když se vzali. Mysleli si, že bude v dobrém stavu, protože ho koupili od stavitele Tondy Jonáše. Zdálo se ale, že Tonda na domě zkoušel různé experimenty. To znamenalo, že dům byl plný malých nástrah a problémů. Tak třeba sprcha fungovala jen tehdy, když bylo v koupelně zhasnuté světlo (takže se koupali při svíčkách), okna, která se dokázala sama mýt, nikdy pořádně neuschla (takže zevnitř to pořád vypadalo, že prší) a zvonek zvonil jenom nahoře v patře, ale v přízemí ne. Teď už na to všechno byli vcelku zvyklí, ale někdy toho na ně bylo přece jen trochu moc.

„To ale není žádná legrace,“ usoudila Lucinka. „Nechceš si spíš přát, abys vyhrála v loterii? Nebo abys mohla cestovat někam daleko?“

„No, vždycy jsem chtěla žít v Paříži.“ Vypadala najednou posmutněle. „Samozřejmě předtím, než jste se narodili vy s Kubou. S tatínkem jsme se o tom občas bavili. Bydleli bychom v malinkém půdním bytě s velikými okny, kterými bychom viděli přes barevné střechy až na Eiffelovku. V létě by tam bylo moc velké horko a v zimě zima, ale bylo by to romantické.“

„Proč jste to nikdy neudělali?“ zeptala se Lucinka. Mamince zrůžověly tváře a v obličeji měla zvláštní výraz. Lucinka ji takhle nikdy předtím neviděla.

Maminka rychle zavrtěla hlavou. „Byl to jen bláznivý sen. Tatínek dostal práci v novinách, potom ses narodila ty a pak jsme na to asi zapomněli. Jednou jsme do Paříže jeli na víkend a pořád jsme plánovali, že se tam jednou určitě vrátíme, ale nikdy to nevyšlo.“

„Mohli bychom jet,“ napadlo Lucinku. „Kdybychom našetřili?“

Maminka se usmála. „To by bylo moc fajn.“ Zalovila v kapse a vytáhla pár drobných. „Bude to do začátku stačit?“

„Můžu si přát, aby přijela pouť?“ zajímal se Kuba.

„Proč ne,“ odpověděla maminka. „Co si budeš přát ty, Lucinko?“

Lucinka se podívala na strom. Opravdu vypadal silně a pyšně, větve sahaly skoro až do poloviny náměstí.

„To ještě nevím,“ zalhala.

Doma si Lucinka připnula cedulku na nástěnku, kterou měla v pokojíčku. Visela mezi fotografií, kde byla s tatínkem na pláži a seděla mu na ramenu, a obrázkem Žolíka, který nakreslila Ema, když se nudila ve škole.